

Nr 382.

Av herr **Dickson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 34, med förslag till skogsvårdslag m. m.

Kungl. Maj:t framlägger i proposition nr 34 förslag till ny skogsvårdslag.

Det är otvivelaktigt ett såväl enskilt som samhälleligt, för att nu inte säga universellt, intresse att vårt lands skogsmark beredes möjlighet till bästa möjliga avkastning. I den mån en lagstiftning kan anses nödvändig för att nå detta mål må det ha varit riktigt att en sådan tillgripits: i Sverige gäller också en skogsvårdslag av 1923, i 7 kapitel, 31 paragrafer och 22 moment, med anmärkningar, tillägg, övergångsbestämmelser m. m., och ägnad att fylla, skulle man tro, även senare tiders så högt ställda anspråk på krånglighet och detaljrikedom.

Förd ut i det praktiska livet har emellertid denna lag, på ett förnuftigt sätt tillämpad av skogsvårdsstyrelserna, icke hindrat en mycket lycklig utveckling på det enskilda skogsbrukets område. Intresset för och insikten i de skogligen problemen ha vidgats alltmer, och därest inga störande moment tillkomma, har man anledning att med optimism se framtiden an i fråga om förvaltandet av det svenska skogskapitalet.

I denna situation har det nu alltså ansetts nödvändigt att presentera en helt ny lag innehållande ändrade och delvis väsentligt skärpta bestämmelser. Från vilket håll det nya lagförslaget inspirerats är mig ej bekant, men uppenbart är att skogsstyrelsen i och med detsamma genomförande skulle komma att lägga under sig ett flertal nya uppgifter. Då jag anser att skogsstyrelsen i stället bör successivt avvecklas (motion II: 15 1948), är det mig redan genom detta ställningstagande icke möjligt att godtaga den nya lagen.

Men av än mer avgörande betydelse är för mig min tro att införandet av den nya lagen med dess skärpta påbud och förordningar hos den skogsbrukande befolkningen skulle komma att framkalla olust, irritation och i många fall rent fiendliga eller upproriska känslor. Den lyckosamma och hoppgivande utvecklingstendens som nyss beskrivits löper därigenom risk att brytas, och den nu rådande goda atmosfären i umgänget mellan skogsägarna och skogsvårdsstyrelsernas funktionärer kan befaras bli försämrad. Det är beklagligt att förslagsställaren icke synes klart inse hur mycket längre man kan komma med svenska lantmän med rådgivning och upplysning, lämpor och frivilliga överenskommelser än med en aldrig så finurlig lagstiftning eller med försök till tvång och hot om straff.

Det nya lagförslaget synes mig ha tillkommit i oträngt mål, och genom sin utformning kan det befaras skola motverka sitt goda syfte.

Med hänvisning till det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 34.

Stockholm den 10 februari 1948.

James I. A. Dickson.
